

προξένησεν εὐφροσύνην ὥς νὰ ἐκερδίσαμεν τὸν δεύτερον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Περιεῖχε δύο θέματα, ἐν πεζὸν καὶ ἐν ἑμμετρον, ἀλλὰ τόσον τέλεια εἰς τὸ εἶδος των, ὥστε ἡσθάνθημεν ἀληθῆ ὑπερφάνειαν ὅτι ἐσμέν συμπολίται τῶν γραψάντων. Τὸ πεζὸν εἶνε αἱ ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Νεάπολιν ἐντυπώσεις τοῦ κ. Βιζυηνοῦ, μοναδικαί εἰς τὸ εἶδος των, μετὰ τόσης ἀφελείας, εὐφυίας, καλλαισθησίας καὶ καλλιλογίας, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ ἀναζητήσῃ κάτωθεν των τὴν ὑπογραφὴν μεγάλου Εὐρωπαίου συγγραφέως· τὸ δ' ἑμμετρον, τὰ τραγούδια τῆς πατρίδος μου, ἡ γέννησις τῆς κόρης, ποίημα τοῦ κ. Παλαμᾶ, ἐν ᾧ οὐσία καὶ φαντασία, ἀλήθεια καὶ κάλλος, εὐμορφία καὶ δύναμις, αἶσθημα καὶ κοινωνικὴ φιλοσοφία συμπλέκονται ἐν ἀρμονίᾳ, πρᾶγμα τόσῳ σπάνιον εἰς ρωμαϊκὸν πρᾶγμα. Ἐγκαρδίως συγκαίρομεν ἀμφοτέρους καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὴν ξενοδόχον αὐτῶν Ἑστίαν.

Ἀναχωρεῖ σήμερον εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ κ. Ν. Λεκατσᾶς προτιθέμενος νὰ ἐνοικιάσῃ θέατρον διὰ σειρὰν παραστάσεων φθινοπωρινῶν ἢ ἀρχῶν τοῦ χειμῶνος. Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δὲ μεταβαίνει εἰς Ρουμανίαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ρωσσίαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ὁ κ. Λεκατσᾶς εἶνε ἤδη ἐγκριτέστατος τῆς γλώσσης· τὰ δ' ἀμίμητα καὶ μοναδικὰ μετὰ τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων του προσόντα ὡς ἡθοιοῦ τῷ ἐξασφαλίζουν μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ πολλοὺς θριάμβους μετὰ τῶν ἑξῶ Ἑλλήνων, καὶ ἐκ τῶν μετριοτήτων ἀκόμη διὰ φιλοπατρίαν ἐθνουσιαζομένων. Ἐλπίζομεν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει νὰ τῷ παράσχῃ τὴν δυνατὴν ὑποστήριξιν, ἀμείβοντες τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι τοιοῦτον Ἑλληνα ἡθοιοῦν κατὰ πρώτην φοράν θέλουσιν εὐτυχήσῃ ν' ἀκούσουν.

Ἀνεχώρησεν εἰς τὸ πανηγύρι τῶν Θεῶν ὁ φίλος κ.

Σουρτζ, ὅθεν θέλει μᾶς γράψῃ τὰς ποιητικὰς του ἐντυπώσεις.

Χθὲς ὁ Παράδεισος ἔλαμψε διὰ τοῦ σκότους. Ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ ἀναπετασθῇ ἡ αὐλαία, τὸ αὐτοσχέδιον γκαζὶ ἤρνηθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν μηχανικὸν του, διότι δὲν ἦτο τοῦ γούστου του ἡ παράστασις. Καὶ ἔμειναν Ταβουλάριδες καὶ θεαταὶ ὅς τὰ σκοτεινὰ καὶ κρύα.

Ἦκούσαμεν τρίτην ἤδη φοράν παριστανομένην τὴν Αἰνδα τοῦ Δονιζέττη· τὸ πλῆθος ἦτον ἀρκετὸν καθ' ὅτι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐξ ὅλων τῶν μελοδραμάτων ἡ Αἰνδα εὐηρέστησεν τὸ κοινὸν περισσότερον ἐνεκεν τῆς καλῆς διανομῆς τῶν προσώπων καὶ τὸ μὲν πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τοῦ Ἀντωνίου ὑπεκρίνατο ὁ δημοφιλὴς βαρύτονος Δὲ Τζόρτζιο. Τὴν δὲ Αἰνδαν ἡ κ. Βοταρέλη ἥτις ἀπέκτησε ἐκ συμπαθείας εἰς πλείστα θεάτρα τῆς Εὐρώπης ἡδουκίμην ὡς μαρκήσιος ἐν τῇ Αἰνδᾷ καὶ δικαίως ἐχειροκροτήθη· ὁ καλὸς οὗτος κωμικὸς ὑπόσχεται πολλὰ εἰς τὸ μέλλον· καὶ ἡ διανομὴ δὲ τῶν ἄλλων προσώπων συνετέλεσεν εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ μελοδράματος τούτου.

— Ἡ «Κόρη των 333 Ρακοςυλλεκτῶν» ἔκαμε φουρόρε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Πλῆθος εἰς βαθμὸν ἀσφιδίας. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐσπέρας ἦτο ὁ Τσίντος μὲ φουστάνια, παίζων τὴν Κυρά Μοσχού.

— Χθὲς ἐν Ἀμαρουσίῳ μία ἀποθήκη σανοῦ καὶ ὁ παρακείμενος σταῦλος τοῦ Κωνσταντίνου Σταύρου ἐγένετο παρανάλωμα πυρὸς· 2,500 ὀκάδας σανοῦ συνετέλεσαν εἰς λαμπράν φωτοχυσίαν.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 549)

— Κύριε βαρόνε Δεσιμαίτζ, εἶπε, μὲ ἀνεμένετε, ἰδοὺ ἐγὼ ἦλθον· ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐν τῷ βλέμματί σας τὴν χαρὰν, ἥτις ἔμελλε νὰ σᾶς ζωογονήσῃ ἐπαναβλέποντά με μετὰ πολυχρόνιον ἀπουσίαν... Μήπως ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαίτζ δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ἀδελφόν του μαρκήσιον Παῦλον Σαμαράνδ; Ἐλθετε, κ. βαρόνε, ἀνεγείρατε τὴν κεφαλὴν καὶ τολμήσατε νὰ προσβλέψῃτε κατὰ πρόσωπον! «Ὅτε ἀνεχώρησα πρὸ εἴκοσι πέντε ἐτῶν σᾶς ἐνεπιστεύθην ὅτι εἶχον προσφιλέστερον, πολυτιμότερον ἐν τῷ κόσμῳ, τὴν σύζυγόν μου, τὴν μαρκησίαν Σαμαράνδ. Μοὶ εἶχετε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἐπηγρυπνεῖτε ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοῦ παιδίου, ὅπερ ἔμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον· μοὶ εἶχετε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὴν ἐπροστατεύετε, ὅτι θὰ ὑπηρετεῖτε, ὅτι ἐσέβεσθε, ὅτι τὴν ἡγαπάτε... Λοιπὸν ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω πῶς ἐξεπληρώσατε τὴν ἀποστολὴν σας, πῶς τὸ καθήκον σας.

Βαρόνε Δεσιμαίτζ, τί ἐκάμετε τὴν περιουσίαν μου; Βα-

ρόνε Δεσιμαίτζ, τί ἐκάμετε τὴν γυναῖκά μου, τὸ τέκνον μου; Δολοφόνε τοῦ Καρόλου Σεβρὺν, Κάϊν, τί ἔκαμες τὴν ἀδελφήν σου;

Ὁ βαρόνος ἐξέβαλε κραυγὴν νέαν, ὁμοίαν τῇ τῶν πνιγομένων, ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἔκυψεν ὡς κατασυντριβείς.

Ὁ μαρκήσιος δραξάμενος τοῦ ὤμου του τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῇ.

— Παρατήρησον, ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ξηρᾶς, παρατήρησον! Ἄ! δὲν δύνασαι νὰ ἀρνηθῇς τὰ κακουργήματά σου! Ἰδοὺ δύο τῶν θυμάτων σου!... Παρατήρησον, παρατήρησον!

Ἡ Λουκία εἶχεν εἰσέλθει ὠχρὰ, κλονιζομένη καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ὁ βαρόνος εἶδεν αὐτὴν ὥσει διὰ αἱματόεντος νέφους. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ἐπαυξήσῃ τὸν τρόμον του. Ἐκ τῆς ἀποπληνέσεως τῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν νευρικῶν διαστολῶν τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἔμελλε ν' ἀπολέσῃ τὸ λογικὸν ἢ νὰ πέσῃ κεραυνόπληκτος εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἠπατάτο. Ἀνέλαβε τὴν δύναμιν, ἦν ἡντλησε μάλιστα ἐκ τοῦ τρόμου του, ἀπηλλάχθη τῶν χειρῶν τοῦ μαρκησίου, ὅστις ἐκράτει αὐτὸν ἀκόμη, ἡγέρθη πλήρως θρασύτητος καὶ μίσους καὶ ἔστη ἀπέναντι τῶν θυμάτων του, ὡς ὁ ἀποστάτης ἄγγελος πρὸ τοῦ Θεοῦ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΛΑΥΡΙΟΥ

Τὸ ἱστορικὸν Λαύριον, τὸ πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων ἕως σήμερον παρέχον τροφήν εἰς χιλιάδας ψυχῶν διὰ τοῦ ἐν τοῖς σπλάχνοις τοῦ ἐναποταμειευμένου θησαυροῦ, καὶ ἐργασίαν εἰς πᾶσαν φίλεργον ὑπαρξίν, τὸ ἀναπτύξαν τὴν βιομηχανίαν ἐν Ἑλλάδι καὶ δόσαν ἀφορμὴν εἰς τόσας ἐφευρέσεις, τὸ εἰσαγγὼν ἅπαντας τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς τέχνης καὶ ἀμιλλώμενον μὲ τὰ ἐπιφανέστερα τῆς Εὐρώπης ἐργοστάσια, ὁ φιλοσοφικός λίθος οὗτος, διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὁποῦ μεταβάλλονται οἱ πτωχοὶ εἰς πλουσίους, καὶ τανάπαλιν, οἱ ἔμποροι τῶν ὀδῶν εἰς Τραπεζίτας, οἱ στερούμενοι τῶν στοιχειωδестέρων γνώσεων εἰς ἐιδικοὺς, ἐμβριθεῖς καὶ νουνεχεῖς, ἔδει πρὸς τελειοποιήσιν καὶ ἐπισφράγισιν νὰ ἐκμηδένισῃ καὶ τὰς ἀποστάσεις, ἐνῶντων διὰ σιδηροδρόμου τὰς Ἀθήνας μετὰ τῶν περιχώρων κι' ἐκπολιτίζων οὕτω αὐτὰ, τὰ ὁποῖα τίς οἶδε πότε ἤθελον ἐξυπνήσει ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ πῶς χρόνος ἤθελε παρέλθῃ διὰ ν' ἀκούσουν κρότον σιδηροδρόμου καὶ σφύριγμα ἀτμομηχανῆς.

Τὴν περι κατασκευῆς Σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἀπὸ Λαυρίου εἰς Ἀθήνας ἰδέαν συνέλαβον οἱ ἐπαξίως διευσθύνοντες τὴν κατὰ μέγιστον μέρος ἀντιπροσωπεύουσαν τὸ ὄνομα Λαύριον Ἑταιρίαν τῶν μεταλλουργείων τοῦ Λαυρίου, προσέβησαν δὲ μετὰ θάρρους καὶ δραστηριότητος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λίαν ἐπικερδοῦς καὶ κοινωφελοῦς ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἥτις οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἀναπτύξῃ συγκοινωνίαν ζωηράν καὶ ἀέννητον, ὅχι μόνον φέρουσιν τὰ χωρία εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ μεταγγίζουσιν καὶ τὰς Ἀθήνας εἰς τὰ χωρία, καὶ μόνην δυναμένην ἴσως νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῶν φοβερῶν ἐνοικίων, διὰ τῆς ἰδρύσεως προαστείων, σιδηροδρομικῶς συνδεομένων μετὰ τῆς πρωτεύουσας, ὅπου βεβαίως θὰ μεταναστεύσῃ ἡ μεσαία τάξις, ἐκλέγουσα καθαρώτερον ἀέρα, μείζονα εὐρυχωρίαν καὶ πλείονα εὐθηνίαν. Ἐκεῖ δὲ καὶ φοιτῆται καὶ λόγιοι καὶ καλ-

λιτέχναι καὶ ποιηταὶ θὰ καταφύγωσιν, ἀφοῦ διὰ τοῦ θαύματος τοῦ σιδηροδρόμου θὰ ᾔνε καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας. Ἐκεῖ δὲ ἐν καιρῷ θέλομεν προτείνει νὰ συστηθῶσι καὶ Διδασκαλεῖα καὶ Νοσοκομεῖα καὶ ἄλλαι Σχολαί.

Δύναται δὲ τις νὰ προεικάζῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διὰ ξηρὰς συγκοινωνίας τοῦ Λαυρίου, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν διὰ θαλάσσης, ὅτε πρὸ τετραετίας ἐν καὶ μόνον μικρὸν ἀτμόπλοιον, τὸ φερώνυμον *Λαύριον*, ἔκαμνε τοὺς πλόας τοῦ ἁπλῆς μόνον κατὰ εἰκοσαήμερον, καὶ τούτους ὑπὸ ἀνέφελον πάντοτε οὐρανόν· ἐν τούτοις σήμερον εἰς τὸ Λαύριον προσεγγίζουν πεντάκις τῆς ἐβδομάδος ἀτμόπλοια τῶν Ἑταιριῶν Γουδῆ, Πανελληνίου καὶ Φιλιππάγκου, τρία δὲ καθ' ἑκάστην λεωφορεῖα ἀναχωροῦσι δι' Ἀθήνας, καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα, τὰ ἐν διαστήματι τεσσάρων μόνον ἐτῶν ἀναπτυχθέντα, ὑφίσταται ἀκόμη ἐλλείψεις συγκοινωνίας.

Ὁ ἀπὸ Λαυρίου εἰς Ἀθήνας σιδηροδρόμος ἀρχεται ἀπὸ τοῦ λιμένος Ἑρμαστηρίου, ἐνθα ἔχει ἀνεγείρει τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐκτεταμένα ἐργοστάσιά της ἡ Ἑταιρία τῶν Μεταλλουργείων, διέρχεται μετὰ τῶν κτήσεων αὐτῆς καὶ τῆς νεωστὶ σχηματισθείσης κώμης ἐν Κυπριανῷ (Νυκτοχωρί), διασχίζει τὰ ἔργα τῆς γαλλικῆς Ἑταιρίας *Μεταλλεῖα Λαυρίου* καὶ σταθμεύει εἰς τὸν μέγιστον καὶ ἀνεγνώρισμένον λιμένα τοῦ *Θωρικῶν*, προσεγγίζει εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Μεταλλείου *Περικλῆς*, τέμνει τὸν περίβολον τῆς ρωμαντικῆς θέσεως *Μύλων* διέρχεται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἐργασίων ἄλλου μεταλλείου καὶ σταθμεύει εἰς τὸ Μεταλλεῖον τῆς Ἑταιρίας τῶν Μεταλλουργείων *Νικίαν* ἢ *Δασκαλεῖο*· ἀνέρχεται ἐκεῖθεν καὶ σταθμεύει εἰς τὸ τερπνὸν καὶ ὑγιεινὸν χωρίον *Κονθαρά*, καὶ σταθμεύει εἰς τὸ χωρίον *Καλύβια Κονθαρά*, ἐκεῖθεν κατέρχεται διὰ τῶν ἀμπελώνων καὶ σταθμεύει εἰς *Μαρκόπουλον*· ἐντεῦθεν ἀμυπτει λίαν ἐπαισθητῶς καὶ προσεγγίζει εἰς τὸ μεγαλύτερον ὅλων τῶν χωρίων *Κοροπὶ*, ὅπου καὶ σταθμεύει, διατρέχει ἔπειτα τὸν θαλερὸν ἐλαιῶνα καὶ σταθ-

μετὰ τὴν πτώσιν αὐτοῦ, ὥρμησε δὲ δι' ἐνὸς πηδήματος πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔφυγεν.

Ἦθελον νὰ τρέξωσι κατόπιν του καὶ νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν διὰ τῶν ὑπηρετῶν.

— Οὐχί, οὐχί, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἄφετε αὐτὸν, ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ραοῦλ λευκὸς ὡς σουδάριον, μὲ βλέμμα ἀπαστράπτον λάμψεις, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης λέγων :

— Τὰ θύματα θὰ ἐκδικηθῶσι !

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Τέλος πάντες ἔτεινον τὰς χεῖρας εἰς τὸν μαρκήσιον.

Οὗτος παρουσίασε τὴν μαρκησίαν εἰς τοὺς φίλους του· ἔπειτα ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεων τῶν κ. κ. Μωριὲν καὶ Βιολαῖν, μὴ ἔχων δὲ τίποτε ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν φίλων του, συνεπλήρωσε τὴν διήγησιν τῆς προχθῆς, πληροφορῶν περὶ πάντων ὅσα ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσωσιν.

— Ἰδοὺ, κύριοι, ἐξηκολούθησεν, ἰδοὺ πῶς ὁ ἀδελφός μου ἐνήργησε πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὤφειλε νὰ προστατεύῃ, νὰ σέβεται καὶ ν' ἀγαπᾷ. Γνωρίζετε τὰ κακουργήματά του, εἶνε τρομερά ! Ὁ ἄθλιος εἶνε ἄξιος πάσης ποινῆς... ἐν τούτοις, ἐὰν ἀφοῦ ἐπληξά αὐτὸν ἐνταῦθα ἐνώπιόν σας, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἐζήτει χάριν, ἐὰν γονυπετῶν πρὸ τῶν θυμάτων του ἐπεκαλεῖτο τὸν οἶκτον, τὴν συγχώρησιν των, ἤμην, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, ἤμην ἐτοιμος νὰ τοῦ εἶπω : Δὲν ἔχω οἶκτον διὰ σέ, βαρόνε Δεσιμαῖζ, ἀλλὰ συμπαιθῶ

τὴν σύζυγόν σου, τὰ τέκνα σου, τρεῖς ἀθώους. Χάριν αὐτῶν ἀρκοῦμαι νὰ σέ κολαφίσω ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων τούτων οἵτινες εἶνε φίλοι μου· δὲν θὰ ζητήσω ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐπιβῇ τὴν ποινὴν τῶν κακουργημάτων σου. . . Ἄς καλύψῃ τὸ παρελθὸν τὸ πυκνὸν κάλυμμα, διὰ τοῦ ὁποίου καλύπτεται, ἐγὼ δὲν θὰ σέ συγχωρήσω, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ λησμονήσω. Φύγε, βαρόνε Δεσιμαῖζ, φύγε. . . Μετανόησον εἰλικρινῶς, ὅπως καταστῇς ἄξιος τῆς συγχωρήσεως τοῦ Ὑπερτάτου Κριτοῦ.

Ταῦτα θὰ εἶπεν ὁ βαρόν. Ἀλλ' εἶδετε ὅπως ἡ ἐχιδνα ὑπὸ τὴν πτέρναν καὶ ἥτις θέλει νὰ δῇ ἀκόμη, ἔστη ὀρθὸς πρὸ ἐμοῦ ρίπτων προκλητικὸν βλέμμα ! Δὲν εἶχε τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως, τὴν μετάνοιαν εἰς τὴν καρδίαν ! Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξεπέμποντο αἱ λάμψεις τοῦ ἀγρίου, τοῦ ἀνισχύρου, τοῦ κτηνώδους μίσους !

Ἄ ! ὁ δυστυχὴς, ἡ καρδία του εἶνε ἐκ μαρμάρου καὶ ἡ ψυχὴ του ἐκ βορβόρου ! . . . Ποῖον θὰ ᾔνε τὸ τέλος του !

Ἀνεῦρον τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν μου· ἡ ὀργή μου κατκυνάσθη. Μὴ ἐπιθυμῶν νὰ βλάψω ἀθώους, νὰ τοὺς ἐξαφανίσω, δὲν θὰ τὸν ὀδηγήσω ἐνώπιον τοῦ κακουργοδικείου· τὸν ἀφίνω εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ μαρκήσιος ἔστη πρὸς στιγμὴν σιωπηλὸς, φαινόμενος ὅτι ἐσκέπτετο. Ἐπειτα στρεφόμενος αἰφνης πρὸς τὸν πιστὸν του ὑπηρετὴν, ὅστις εἶχεν ἐκβάλει τὴν φενάκην καὶ τὴν πρόσθετον γενειάδα του :

μεύει πάλιν εἰς *Λύπησην*· ἐκείθεν κατερχόμενος πλησιάζει εἰς τὸ *Χαρβάτι*, ὅπου τὰ ἀπέραντα κτήματα τῶν κυρίων *Καμπᾶ* καὶ *Θεοφιλά*, ἀνερχόμενος δ' ἐκείθεν βαίνει ἀνωθεν τοῦ χωρίου *Χαλάνδρι*, ὅπου καὶ σταθμεύει, ἐκείθεν εἰς *Ἀμαρούσιον*, *Κηφισσίαν*, *Ἡράκλειον*, *Κουκουδάουνες*, *Πατήσια*, *Ἀθήνας* καὶ *στόπ*!

Δὲν πιστεύομεν ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν οἱ Ἀθηναῖοι ὁρσερώτεραν, εὐαερωτέραν καὶ γραφικωτέραν συγκοινωνίαν. Μᾶς παραδίδεται ὅλως ὁ μεταξὺ Ἰμμητοῦ, Πεντελικοῦ καὶ Τουρκοβουνίων κάμπος, ὁ ὑγιεινότερος καὶ ἀνθρωπότερος· μᾶς παραδίδεται δι' ὀλίγα λεπτά, ἐντὺς ὀλίγων λεπτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ὅσῳ κατατρέχομεν καὶ μαστίζομεν τὰ τυχαία πορνικὰ ληστρικὰ κέρδη, τὰ ἐκ τῆς τσέπης τῶν ἄλλων ἀνευ λόγου διὰ δόλου ὑδρευόμενα, τόσῳ εἴμεθα ὑποστηρικταὶ θερμοὶ ἐνθουσιώδεις τῶν εὐεργετικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀδιαφοροῦντες ἂν ὑπὸ φίλου ἢ ἐχθροῦ αὐταὶ γίνωνται, καὶ τοιαύτην ἐπιχείρησιν πιστεύομεν τὸν μέλλοντα σιδηρόδρομον *Λαυρίου*.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ ΜΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σμύρνη, 17 Αὐγούστου.

Δὲν εἶχον σκοπὸν ν' ἀναμιχθῶ οὐδὲ ν' ἀναμιζῶ καὶ ὑμᾶς εἰς τὰ ἀπὸ τινος ἐδῶ συνταρασσόμενα καὶ ἀνακινούμενα παρὰ τὰ παρυσκήνια τοῦ προξενείου ζητήματα, διότι εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τὰ τοιαῦτα, ἐγερόμενα συνηθέστατα ἀπὸ μίας προσωπικῆς αἰτίας, εὐτελοὺς πάθους ἢ μίσους, ἀτομικοῦ δὲν χρῆζουσιν οὔτε ἀναγνώσεως οὐδὲ παρατηρήσεως, ἀλλ' ἀφίονται μόνον νὰ σβυσθῶσι, νὰ ταφοῦν καὶ νὰ λησμο-

νηθῶσι κάτωθεν τῆς κονίας τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων ἐπιθέτει ὁ καιρὸς.

Ἀλλὰ μικρὸν τι διάφορον τὸ ὁποῖον κατεχωρίσθη ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐφημερίδι καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο ἀκτὺς τις φωτός ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς σκοτίας ἐν ἧ, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εὐρίσκεσθε· ὁ θόρυβος ὅστις ἀνεπαισθήτως, ὡς ἀπὸ σπινθήρος ἢ πυρκαϊᾶς, ἠγέρθη ἐνταυθα, ἐκφοβίσας τοὺς δειλοτέρους καὶ ἐνθαρρύνας ἐτι μᾶλλον τοὺς τολμηροὺς· καὶ ἡ θρασύτης, μεθ' ἧς ὀλίγοι τινες, θυσιάζοντες τὴν συνειδήσιν εἰς τὸ θυλάκιον, τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ συμφέρον, καὶ εἰς τὸν ἀτομισμόν τῶν τὸν ἐθνισμόν, ἀναγκάζουσι τινα, καὶ ἀκοντα ἰκόμεν, ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἀπδεῖς αὐτὰς ὑποθέσεις διὰ νὰ πατάξῃ τὴν ὁσημέραι αὐξάνουσαν αὐτὴν λερναίαν ὕδραν τοῦ ψεύδους, τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς θρασυτήτος.

Ἀρθρα καὶ λίβελλοι καὶ διατριβαὶ ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ καταχωρίζονται εἰς ἐφημερίδα τινα τῆς *Σμύρνης* ὑπὸ ἡμαθῶν δικολάβων, ἀφανῶν δικηγόρων καὶ συντακτῶν, ἀμιλλωμένων πρὸς τοὺς ἐν τῷ γραφείῳ σας διορθωτάς* δι' ὧν ἐπιζητοῦσι ν' ἀποδείξωσι τὴν κατάστασιν τοῦ προξενείου μας οἰκτρὰν καὶ ἐγκληματικὴν, ἐξητελισμένον, καταπεσόν τὸ γόητρόν του ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, καὶ τὴν προσωπικὴν τέλος τοῦ προξένου ἀτομικότητα ἀναξίαν, μικράν, μηδαμινήν.

Δὲν ἔχετε βεβαίως ἡμεῖς σήμερον ἀνάγκην, νὰ σᾶς συστήσω πρῶτος ἐγὼ τὸν ἐνταυθα πρόξένον μας κ. Γεννάδη. Τὸν γνωρίζετε, πολὺ πλείότερον ἐμοῦ, ἐκ τοῦ ἐξαίρετου αὐτοῦ παρελθόντος, περὶ οὗ ἐλάβετε καὶ ἡμεῖς ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσετε, καὶ ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις διαμονῆς. Εἶναι ὁ αὐτὸς ἰσχυρὸς καὶ ἀκλόνητος χαρακτήρ, ἡ αὐτὴ δραστηρία καὶ ἐνεργητικὴ ἱκανότης, τὸ αὐτὸ εὐθύ καὶ

* Σ. Σ. Οἱ ἐν τῷ γραφείῳ μας διορθωταὶ εἴμεθα, μὲ συμπάθειο, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

— Ἀνδρὺ, τῷ εἶπεν. ἡ ἀποστολή σου παρὰ τῷ βαρόνῳ *Δεσιμαίζ* δὲν ἔληξεν εἰσέτι· πήγαινε ν' ἀναλάβῃς τὴν θέσιν σου ὡς προηγούμενός.

Ὁ *Λανδὺ* ἀπῆλθε.

— Κύριοι, ἐπανελάθεν ὁ μαρκήσιος, ὁ κ. *Πέδρο* *Δεκάστορα* ἐγένετο τὴν ἐσπέραν ταύτην συνένοχός μου, ἀλλὰ συνένοχος ἐν ἀγνοίᾳ, διότι ἠγνόει ὡς σεῖς τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου καὶ δὲν ὑπώπτευσεν ὅτι ἐμελλε νὰ συμβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του. Συνήλθετε ἐδῶ, κύριοι, διότι δὲν ἠθέλεν ἡ μαρκησία, ὁ υἱός μου καὶ ἐγὼ νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ βαρόνου *Δεσιμαίζ* χωρὶς νὰ ὑπάρχωσιν ἐδῶ ὡς μάρτυρες ἐντιμὸι τινες ἄνθρωποι καὶ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσθέσω, φίλοι εἰλικρινεῖς.

— Μάλιστα, εἰλικρινεῖς, κ. μαρκήσις, εἶπεν ὁ κ. *Βιολαῖν* τεινῶν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Καὶ ἀφωσιωμένοι, προσέθεσεν ὁ κόμης *Μωριέν*.

— Ὁ κ. μαρκήσιος γινώσκει ὅτι δύναται νὰ βασίζηται ἐφ' ἡμῶν, εἶπεν ὁ κ. *Πέδρο*.

— Μάλιστα, φίλοι μου, τὸ ἠξέυρω. Εἰς τὴν μαρκησίαν, εἰς τὸν υἱόν μου καὶ εἰς ἐμὲ ἡ φιλία σας θὰ ἦναι πάντοτε πολὺτιμος. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον ὅτι ἡδυνάμην νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐφοβήθην νὰ σᾶς ἀνακαλύψω τὰ τρομερὰ ταῦτα οἰκογενειακὰ μυστικά. Ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ μείνωσι τεθαμμένα ἐν τῷ σκότει. Ἐν ὀνόματι τῆς δυστυχοῦς βαρόνης *Δεσιμαίζ* καὶ τῶν τέκνων αὐ-

τῆς, ζητῶ ἀφ' ὑμῶν νὰ φυλάξῃτε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας σας τὰ φοικαλέα ταῦτα μυστικά.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ κόμης *Μωριέν*, ἐν μόνον ἔχομεν, ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἣν ὁ κ. μαρκήσιος *Σαμαράνδ* μᾶς πρέσχεν. Ὅρκιζόμεθα ὅτι θὰ ὤμεν θεματοφύλακες πιστοὶ τῶν μυστικῶν, ἅτινα μᾶς ἀπεκαλύφθησαν.

— Ὅρκιζόμεθα, εἶπον οἱ ἄλλοι.

— Εὐχαριστῶ, φίλοι μου, ἀλλ' εἰς ὅρκος ἦτο ἀνωφελής. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐγκαταλιμπάνω τὸ ὄνομα τοῦ *Λαγγάρδ*, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ τῆς ἐπανάδου μου εἰς *Γαλλίαν*· ἀλλ' ἡ μαρκησία *Σαμαράνδ* θέλει ἀναμένει ἡμέρας τινας ἀκόμη, πρὶν ἐμφανισθῶ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ παρουσιάσω τὴν μαρκησίαν *Λουκίαν* *Σαμαράνδ* καὶ τὸν υἱόν τῆς *Ἰωάννην* *Σαμαράνδ* . . .

— Ὁ κ. *Βιολαῖν* ἠγέρθη.

— Κυρία μαρκησία, κύριοι, εἶπεν εἴμεθα πάντες ἐνταῦθα οἰκογενειακῶς νομίζω λοιπὸν καθῆκον νὰ σᾶς ἀναγγείλω, πρὶν ἀποχωρισθῶμεν, ὅτι ὁ κ. *Πέδρο* μοὶ ἀπένειμε σήμερον μάλιστα τὴν τιμὴν ζητήσας τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου. Συμβουλευθεὶς τὴν θυγατέρα μου ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ κ. *Πέδρο*. Ἐπομένως λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὸν προσεχῇ γάμον τῆς *Σουσάνης* *Βιολαῖν* μετὰ τοῦ κ. *Πέδρο*.

ἀρρενωπὸν ἀνάστημα, καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιβάλλουσα καὶ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία. Ἰσχυρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἐν τῷ καθήκοντι, βαρὺς καὶ πῶς μέχρι πλεονεκτήματος ἀπότομος ἐν τοῖς ζητήμασι τῆς ἀξιοπρεπείας, γλυκὺς καὶ οἰκείος ἐν τῇ συναναστροφῇ. Σπανίως, οὐδέποτε ἴσως μέχρι τοῦδε, ἡ δημοτικότης συνεβάδισε τοσοῦτον παραλλήλως τῇ ἐπιτελέσει τοῦ καθήκοντος ὅσον ἐπὶ τῆς προξενίας τοῦ κ. Γεννάδη. Καὶ εἶναι γνωστὸν, δυστυχῶς, παρ' ἡμῖν πόσον δύσκολον, ἂν μὴ ἀδύνατον εἶναι, νὰ εὐρεθῶσι καὶ τὰ δύο συνηνωμένα. Εἶνε τὰ ἀσυμβίβαστα. Ἡ θὰ θυσιασθῇ τὸ καθήκον καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια εἰς τὴν δημοτικότητα, ἡ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ καθήκον θ' ἀποδείξῃ τὴν τελευταίαν. Σήμερον ἡ προσωπικότης, τὸ συμφέρον, ὁ ἀτομισμὸς μας εὐρίσκεται ἐν τῷ κατακορύφῳ του. Τὸν κολακεύετε τὸν περιποιεῖσθε, τὸν ὑπηρετεῖτε; — εἴμεθα φίλοι, φίλοι, ἄλλως δυσαρεστούμεθα, σὰς πολεμοῦμεν, καὶ σὰς ἐξοντώνομεν.

Ἵπῃρξαν ἐποχαὶ οἰκτραὶ καὶ ἀπαίσια διὰ τὸν ἐν Ἀνατολῇ ἑλληνισμόν, καθ' οὗς ἡ ἐσωτερικὴ ἀποψις τοῦ Προξενίου μας παρελλήλιζέτο ἐπιτυχέστατα μετὰ τουρκικοῦ Μεχμέ. Τὰ αὐτὰ ταπεινὰ καὶ κατερειπωμένα οἰκήματα μετὰ τοῦ σκοτεινοῦ των θαλάμους καὶ τοὺς παλαιούς τοίχους των, τὰ αὐτὰ ἀκάθαρτα κεκονιασμένα δάπεδα, ἐφ' ὧν ἤπλουντο διεσπαρμένα, παλαιόχαρτα, καὶ ἐσβεσμένα σιγὰ καὶ ρυπαρότητες. Τὰ αὐτὰ σχεδὸν πρόσωπα ἐλεεινὰ, πειναλέα, καὶ αἱ αὐταὶ θορυβώδεις καὶ μεσιτικαὶ φωναί. Οὕτε σήματα εὐανάγνωστα ἐπάνω τῆς εἰσόδου οὔτε σημαία καθαρά, κυματίζουσα ἐπὶ ὀλολευκοῦ ἱστοῦ καὶ ὑπεγείρουσα μετὰ τὸ κυανόλευκον χρῶμα τῆς ἐνθουσιασμοῦ παλμοῦ εἰς τὰ στήθη τοῦ διερχομένου ἀνατολίτου ἂν ἦχι τοῦ εἰθισμένου Σμυρναίου· οὔτε ἀρχεῖα ἐντελῇ, οὔτε γραμματοθηκῇ, οὔτε γραφεῖα εὐπρεπῇ, οὔτε κἂν καινουργεῖς γραφίδες. Πρὸ τῆς εἰσόδου ἐκάθητο νωχελέστατα μετὰ τὸν ἐστριμμένον του μύστακα καὶ τὴν ἀπειλοῦσαν μορφήν του ὁ τελευταῖος Καβάς,

ροφῶν ἡδονικώτατα τὸν *ναργιλέν* του, καὶ μὴ ἀξίων νὰ παραμερίσῃ ἐνώπιον τοῦ ἐμπόρου, τοῦ οἰκογενειάρχου, τοῦ πολίτου. Ἐπάνω τῆς κλίμακος βρωμερᾶς, κεκονιαμένης, ἵστατο καραδοκοῦν, ἀνυπόμονον πλῆθος θεσιθῆρων, ὑπαλλήλων, δικολάβων, ὡς λούστροι ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ταχυδρομείου σας, οἷτινες τὰς ἐσταμάτων, σὰς συνελάμβανον ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου σας, σὰς ἐξήταζον, καὶ σχεδὸν σὰς ἐπεβάλλοντο νὰ τοῖς εἰπῇτε τὰς ὑποθέσεις σας, καὶ νὰ τοῖς ἀναθέσῃτε ἐργασίαν. Συνέβαινε ἀνάλογόν τι ἐκείνου τὸ ὁποῖον μετ' ἐκπλήξεως παρατηρεῖ ὁ ταξειδιώτης ἐντὸς τῶν ἀψιδωτῶν *βεξεστερίων* μας, ὅπου, εἰς ἕκαστον βῆμα ἐρωτᾶται, παρακαλεῖται καὶ ἀπὸτε συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἐκατέρωθεν ἰδιοκτητῶν, διὰ νὰ ᾿γοράσῃ σμυρναϊκὸν τι ἐνθύμιον ἐπὶ προφανεῖ κινδύνῳ ν' ἀπατηθῇ. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ θεσιθῆραι, οἱ κλητῆρες, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ γραμματεῖς, οἱ δικολάβοι μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν *Καβάσηδων*, ἐξετέλουν αὐτεπαγγέλτως χρὴ μικροῦ προξένου, συνεδισάζαν, ἡπειλοῦν καὶ . . . ἐξεψωμίζοντο.

Σήμερον αἱ ἀσχημαίαι αὐταὶ ἐξέλιπον. Οἱ κλητῆρες περιωρίσθησαν εἰς τὸ καθήκον των· οἱ θεσιθῆραι ἐξεδιόχθησαν· οἱ δικολάβοι ἀπεκλείσθησαν καὶ οἱ ἄνευ πτυχίου δικηγορίσκοι παρεπέμφθησαν εἰς τὰ ἐδώλια τοῦ Πανεπιστημίου σας.

Σήμερον ἡ τάξις, ἡ εὐπρέπεια κυβερνᾷ πανταχοῦ ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ οἰκήματος μέχρι τῆς ἐκλογῆς τῶν προσώπων. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς τάξεως ταύτης καὶ τῆς εὐπρεπείας οἱ ἐκδιωχθέντες καὶ οἱ ἀπολέσαντες δυσανασχετούσιν, ἐξεγείρονται. Ἐνθυμοῦνται τὰς πανολθίας ἐκείνας ἡμέρας τῆς ἀταξίας, τοῦ θορύβου, τῆς συγχύσεως, καὶ ἡ στέρσις ἐκείνη καὶ ἡ ἀντίθεσις ἔτι μᾶλλον τοῖς ὑπεγείρει τὴν καταφορὰν καὶ τὸ μῖσός των. Εἶνε ὡς οἱ λύκοι ἐν τῇ ἀνεμοζάλῃ, ὡς οἱ κλέπτει ἐν τῇ πυρκαϊᾷ. Ἐπιθυμοῦσι τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀναστάτῳσιν διὰ νὰ τοῖς δοθῇ εὐκαιρία νὰ ἐξασκήσωσι τὸ μυστῆρον ἐπάγγελμά των. Ἐξω ταύτης,

Ἔσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὸν μέλλοντα πενθερόν καὶ τὸν μέλλοντα γαμβρόν.

Ὁ Ἰωάννης Σαμαράνδ εἶπεν εἰς τὸν Πέδρο :

— Λογίζομαι εὐτυχὴς διὰ τὴν εὐτυχίαν σας !

— Καὶ ἡ ἰδική σας θὰ ἐπέλθῃ, ἀπάντησεν ὁ κ. Πέδρο Κάστορα.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεστένεαξε :

— Κύριε μαρκήσιε, ὑπέλαβεν ὁ κ. Βιολαῖν, ἡ κ. βαρόνη Δεσιμαῖζ ἔχει ἀνατεθειμένους εἰς σὰς πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς ἡ θυγάτηρ αὐτῆς θέλει τῇ ἀποδοθῇ.

Διὰ τῆς χειρὸς ὁ μαρκήσιος ἔδειξε τὸ ἐκκερμέες.

— Εἶναι ἐνδεκάτη ὥρα, ἀπάντησε. Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἡ Ἑρριέττη Δεσιμαῖζ ἠδυνήθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς εἰρκτῆς αὐτῆς ἀπατήσασα τοὺς δεσμοφύλακάς τῆς καὶ πρέπει τὴν σιγμὴν ταύτην νὰ εὐρίσκηται ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς μητρὸς αὐτῆς.

ΚΗ'.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΘΑΝΗ.

Ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ Πέδρο, παραζαλισμένος, σχεδὸν παρόφρων. Ὑπὸ φόβου κατασχεθεῖς, εἶχε τρέξει μέχρι τοῦ ἐξωτερικοῦ βουλευθάρτου, ὅπου ἐπιβάς ἀμάξης διηυθύνθη εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ὁ Ραοὺλ ἔσπευσε κατόπιν τοῦ πατρὸς του ἐλπίζων ὅτι θὰ τὸν συνήντα καθ' ὁδόν· ἀλλ' ἂν καὶ ἡ ἐξοδος τοῦ βαρό-

νου δὲν εἶχε προηγηθῇ τῆς ἰδικῆς του ἢ κατὰ ἐν ἡ δύο λεπτά, ὁ νεανίας δὲν εἶδε τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ ποῖαν διεύθυνσιν ἔλαβε.

Δὲν τὸν ἐζήτησε, σκεπτόμενος εὐλόγως ὅτι ὁ βαρόνος εἶχε τραπῇ τὴν πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγούσαν καὶ διηυθύνθη καὶ αὐτὸς εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία.

Πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τρόμου, τὸ σῶμα χῶων κλονιζόμενον ὑπὸ σπασμῶν, ὁ βαρόνος ἦτο ἐν τῷ δωματίῳ του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ εἶχε καταπέσει ὡς ἀδρανὴς μολυβδος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων κατακεκλυσμένους αἵματι, τὸν ἰδρώτα ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς βραχίονας κινουμένους, τὸ στόμα μορφάζον, ὅτε ὁ Ραοὺλ ἀνοίγων τὴν θύραν ἐφάνη ἐνώπιόν του. Ἀνήγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ ! εἶσαι σύ ; εἶπε.

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶμαι ἐγώ.

— Δὲν ἔμεινε; λοιπὸν ἐκεῖ κάτω ;

— Τὸ βλέπετε· σὲ παρηκολούθησα.

— Διατί ;

— Διότι εἶσαι πατήρ μου.

— Ἄ ! λοιπὸν τί μὲ θέλεις ;

— Ἦλθον νὰ σὲ ἐρωτήσω τί σκοπεύεις νὰ πράξης;

— Δὲν εἰξεύρω.

(Ἀκολουθεῖ)